

СТАТИСТИКА

На сьогодні у ЦХВС України зареєстровано 1327 церков, 183 – незареєстровані; членів церков – 103 896.

Побудовано 1078 молитовних будинків, 135 – у стадії будови. У братстві служать 961 рукопокладений пастор і 362 не рукопокладені, 1228 рукопокладених дяконів і 458 не рукопокладених.

З 19 556 юнаками і дівчатами працюють 522 молодіжні керівники.

Діють 27 місій, сім благодійних фондів, 20 притулків для дітей і чотири – для людей похилого віку.

У церквах співають 523 хори і 456 музичних груп.

Успішно працюють 62 реабілітаційні центри, ведеться праця у 77 в'язницях.

Виходять в ефір 21 місцева радіопередача і 11 регіональних телепередач.

Видаються 34 газети і 2 журнали.

Кадри для праці на ниві Божій готують у семи стаціонарних навчальних закладах, а також у 66 заочних навчальних центрах обласного та церковного рівнів.

У 1329 недільних школах навчаються 38 434 дитини, працюють 3514 вчителів.

У місії «Голос надії» біля 350 працівників несуть служіння в Україні і за її межами – у Росії, Польщі і Болгарії.

Усім церквам ХВЕ України Дорогі брати і сестри!

Сердечно вітаємо вас з найвеличнішою подією в історії людства – святом Світлого Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа!

Воскресіння Христове – найяскравіший доказ величності перемоги Правди, Світла й Життя над злом, темрявою та смертю. Воскресіння Господнє – це не тільки перемога, але й доказ праведного суду, який незабаром звершить Праведний Суддя Ісус Христос.

Не біймося того, що навколо так багато ще зла та неправди, не сумуймо надмірно за тими, хто покинув цю землю, бо Отець Небесний подарував нам велику надію та благодать через воскреслого Христа, щоб сіяти добро, сіяти правду, нести світло та чекати славного дня, «коли ті, що у гробах, почують голос Божого Сина і оживуть».

Хай радість Воскресіння, радість світлої надії і непереможної сили Божої любові завжди супроводжують вас та ваші сім'ї.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ХРИСТОС ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

З любов'ю та молитвами про вас,

Михайло Паночко,
старший єпископ Церкви ХВЕ України.

СВЯТА ПОКОРА

«Отож, уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, але як мудрі, використовуючи час, дні бо лукаві! Через це не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня. І не впивайтесь вином, в якому розпуста, але краще наповнюйтесь Духом, розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа, дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в Ім'я Господа нашого Ісуса Христа, корячися один одному у Христовім страху» (Еф. 5:15-21).

Михайло Паночко

Старший єпископ ЦХВС України

Сьогодні з розумінням цього тексту у нашого братства є проблема. Не всі знають, що означає наповнятися Духом. Ми думаємо, що коли говоримо на інших мовах, то ми наповнені Духом. Але це ще не наповнення. Ми можемо говорити розумом, язиком, а наш дух може бути заблокований. Заблокований духом противлення і непокори. Наповнення Духом Святим розблоковує цей дух, і ми розуміємо, яка то краса – коритися Богу, коритися один одному, коритися правді. Якби в наших церквах наповнялися Духом, то було б менше отих збочень, які маємо.

Це тривожить церкви. Люди не розуміють, що це таке – сповнятися Духом Святим. Наповнені Духом люди – це люди, які, у першу чергу, люблять один одного, які хочуть бути в спільноті, а не міняти статуту, бо ми, мовляв, незалежні. А я хочу бути залежним – і від Бога, і від братства, бо це прекрасно. І сумніваюся, що незалежним ти потрапиш на небо. Там будуть мільйони людей, але таке панство, яке ми з себе іноді робимо на землі, там не приймуть. Ми чогось не розуміємо.

«Розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа». Не гіркими словами, мовляв, а ви хто такі, а псалмами. Ми переходимо на так звані фаст-фуди в піснях. Вийшли четверо чоловік і співають, а решта – хтось позіхає, хтось ще чимось зайнятий, а ті співають, займаються прославленням. Це антиєвангелійська ситуація. Співати мають всі.

Прекрасно, коли церква – це суцільний хор, коли всі співають і славлять Господа. Не треба шукати сучасну апаратуру чи потужні мікрофони, бо коли немає духовності, то і мікрофон не допоможе. Обсипте все грішми, але духовність не прийде. Часто доводиться чути прохання про допомогу на дім молитви: «Допоможіть, бо якби ми

мали дім молитви, до нас би йшли люди». Я в душі розумію, що це не те, але ж не можу розбити віру людини. І допомагаємо. Але ті, хто придбав доми молитви, зараз тихенько сидять і не хваляться великим зростанням. Тому що не дім людей притягує, а Господній Дух, Яким маємо бути наповнені ви і я. І Дух Господній потягне людей до церкви, Свята Божа Благодать покличе їх навіть до хліва. Так, як прийшли до Ісуса. Мудреці не дивилися, які там ворота, яка підлога, але впали і вклонилися Ісусу.

Розмовляючи поміж собою псалмами. Не плітками, не пересудами, а піснями духовними, співаючи і граючи для Господа. Добре підмічено, що коли замовкає Дух Божий в церкві, починають бити бубни в долині Сєйр. Музика має підкреслювати красу пісні, а не заглушувати слова.

Часто в церквах здається, що оператори, які сидять за пультом, трохи глухуваті – вони вкручують музику на всі децибелі. Ми створюємо ефект, а Біблія пише, що треба розмовляти поміж собою псалмами. Серце наше тільки тоді може співати, коли наших сердечних струн торкаються руки Христа. І цього не підробить.

Закінчення на 5-й стор.

Попереду нові рубежі

ЗВІТНА КОНФЕРЕНЦІЯ

«Коріться один одному у страху Господньому» – з таким закликом звернулися до всіх 352 делегатів організатори чергової річної звітної конференції Церкви Християн Віри Євангелійської України. Проходила конференція 25-26 березня у мальовничій місцині Пушчі-Водиці неподалік від Києва.

Бажання всіх присутніх висловив на відкритті форуму єпископ Івано-Франківщини Юрій Веремій: «Нехай Дух Святий перебуває на всіх упродовж роботи конференції, хай Божа благодать супроводжує нас повсякчас».

Старший єпископ Церкви ХВС України Михайло Паночко у своєму вітальному слові насамперед подякував Богові за ще одну чудову можливість знову перебувати у братерському спілкуванні, щоб разом оглянути дорогу, яку пройшли за рік, щоб збудуватися у вірі, зміцнитися в душі і принести славу Тому, Хто був, Хто є і Хто гряде.

Єпископ нагадав важливу застерогу, яку апостол Павло дає церкві в Ефесі: «Отож, уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, але як мудрі,

використовуючи час, дні бо лукаві! Через це не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня. І не впивайтесь вином, в якому розпуста, але краще наповнюйтесь Духом, розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа, дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в Ім'я Господа нашого Ісуса Христа, корячися один одному у Христовім страху» (Еф. 5:15-21).

І далі побажав, щоб конференція стала для делегатів тим місцем, де б вони пережили духовне оновлення. «Дорога не закінчена, перед нами нові рубежі і праця, яку потрібно довершити. І нехай Дух єднання, Дух миру, любові і Дух Божий огорне всіх нас в Ім'я Ісуса Христа».

Заступник міністра транспорту і зв'язку і наш брат у Христі Ісусі Петро Кравчук, вітаючи високе зібрання, передав вітання від Василя Онопенка та Олександра Турчинова і попросив нести на руках молитви нашу владу, бо тоді всім нам буде добре, як говорить Писання. І додав, що вкотре переконався: всю надію треба покладати

лише на Господа, а «Він буде і Утішителем, і Спасителем, і Провідником, і благословенням на цій землі».

Зі словами привітань, підбадьорень і заохочення віддано працювати на нивах Господніх до конференції звернулися гості – місіонери Асамблеї Божої США Джеральд Доллар, Норман Едвардс, Солмон Вонг, а також гості з Великобританії пастор Кріс із дружиною Созанною. Усі промовці говорили, що для них висока честь – працювати в Україні.

Норман Едвардс, регіональний директор Асамблеї Божої, побудував своє вітальне слово на тексті з Книги пророка Авакума: «Коли б фігове дерево не зацвіло, і не було б урожаю в виноградниках, обманити зайняття оливкою, а поле їжі не вродило б, позникла отара з кошари і не стало б в оборонах худоби, то я Господом тішитись буду й тоді, радітиму Богом спасіння свого! Бог Господь моя сила, і чинить Він ноги мої, як у лані, і водить мене по висотах» (Авакума 4:17-19). І підкреслив: «Ось на Кого ми надіємося, ось з Ким ми

працюємо, Бог на нашому боці. І якою б не була ситуація, ми будемо радіти в Бозі нашого спасіння».

Президент Євангелійської теологічної семінарії Солмон Вонг нагадав слова Господа про те, що Він виліє Духа Свого на всяку плоть, і розповів про великі і дивовижні Божі діла, які чиняться сьогодні по всьому світу. Зокрема, він сказав: «Мій друг у 1983 році поїхав до Індії, щоб розпочати там церкву. Спершу церква складалася з восьми осіб – пастора, його дружини, дітей, батьків і сватів. Нині вона перейшла рубіж в 11 тисяч членів, і доводиться проводити по 11 служінь щонеділі. Перше розпочинається о п'ятій ранку, і треба займати чергу, для того, щоб побувати на ньому. Я чекаю того моменту, коли люди в Києві будуть о п'ятій ранку ставати в чергу, щоб потрапити до церкви. Бог не дивиться на особу. Якщо Він зміг зробити це в Індії, то зможе і в Україні. Не дивімося на гори, дивімося на Того, Хто рухає ними. Не дивімося на проблеми, дивімося на Того, Хто їх вирішує».

Відомий євангеліст Ростислав Радчук, вітаючи конференцію, наголосив, що не можна забувати про наше головне покликання – проповідь Євангелія. Для цього в Україні є всі можливості, адже

наша країна увійшла в десятку країн з особливою свободою для проповіді Доброї Новини.

Протягом двох днів роботи конференції служителі, відповідальні за проведення Богослужіння і робочих засідань (О. Бабійчук, М. Мокієнко, В. Боришкевич) наголошували, що такі щорічні форуми братства – це як гора Фавор, куди служителі можуть піднятися, щоб зміцнитися в Господі і з новими силами взятися до щоденних справ в Ім'я Господа Ісуса.

Справжнім відкриттям від Господа став для делегатів конференції семінар вчителя зі США Сергія Вітюкова.

Заключне засідання конференції розпочав єпископ Микола Синюк. Він проповідував про правильне розуміння Божого влаштування всесвіту. Ми живемо в суспільстві, переповненому бунтом проти Бога і Його волі. Вседозволеність та викривлена рівність вважаються чеснотами, якими, згідно з Божим порядком, вони не є.

Старший єпископ ЦХВС Михайло Паночко, завершуючи конференцію, закликав священнослужителів у всьому давати місце Духу Святому. «Хай Він постійно змінює нас на образ і подобу Христа. Хай Божий Дух владарює у всій Україні».

Як знайти спокій

«Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:28-30).

Михайло Близнюк

Старший пресвітер Волинської області

Струджені та обтяжені – це стан людини, яка важко працює, а роботи лише додається. Вона не має просвітку і не знає спокою, працює без вихідних. Багато пасторів можуть знайти себе серед таких людей. Якби Христос подивився на мене, заглянув в моє серце, то, можливо, Він також би сказав, що я обтяжений і струджений і мені потрібен спокій.

Один брат, який хотів передати іншому своє служіння, називав різні причини свого рішення, а наприкінці розмови все-таки назвав головну. Він пояснив, що втомився і хоче спокою. Однак Ісус попередив, що в таких випадках треба йти до Нього, бо ніде інде спокою не знайдеш. Тільки в Ісусі Христі можна знайти те, чого найбільше потребують служителі, бо вони не мають відпусток чи вихідних. Місце для відпочинку служителя – це спільність з Ісусом Христом.

Учні Ісуса ловили рибу, і в той момент їх можна було назвати струдженими. Вони намагалися, але результату не було, вони не зловили жодної риби і не мали що їсти. Чому? Можливо, тому, що вони ловили рибу не з волі Божої, можливо, Ісус чекав їх в іншому місці. Вони розуміли, що коли Петро закинув сіті з волі Божої, тоді прийшло благословення і був великий улов. І побачили, що успіх приходить не від надмірної фізичної праці, не від того, що жертвували часом, але від того, що почули слово Ісуса Христа, прийняли Його пораду.

Одне з імен Ісуса – Князь миру. Він Той, Хто може наповнити серце миром у будь-який момент життя. Я знаю, де та башта, в якій можна заховатися від усіх проблем і негараздів і бути в безпеці. Христос сказав: «Я Свій мир даю вам».

Коли ми матимемо правильні стосунки з Богом, то завжди матимемо найбільше. Матимемо те, чого не мають мільйонери і найзнаменитіші люди цього світу – сердечний мир. Хай навіть не вродила смоквіниця, не стало овець в кошарі, я спокійний. Чому? Тому що Господь – Сила моя. Він тримає мене, в Його руках я спокійний і безпечний. Він мій мир.

Як же знайти цей спокій? Христос дає пораду: «Навчіться від Мене... Візьміть на себе ярмо Моє». Яке воно – те ярмо? Ми не повинні турбуватися лише про себе, але й жити для того, щоб спасалися інші. Павло сказав, що він зробився для всіх всім, щоб спасти хоча б деяких. Вчімося у Христа, бо Він тихий і покірливий серцем. Не просто кориться, а серцем покірливий. Як важливо перевіряти своє серце, щоб побачити, чи ми любимо коритися один одному? Якщо так, тоді й Христу ми зможемо коритися, тоді спокій наповнятиме наше серце, тому що так пообіцяв Син Божий.

Прийти до Нього – це означає відвернутися від своїх турбот, переживань і шукати лица Господнього. Якщо ми так робимо, то Ісус допомагає нести ярмо, що залишився легким. І ми разом з апостолом Павлом можемо сказати, що можемо все, бо з нами Ісус. Якщо Бог за нас, то хто проти нас? Нехай спілкування з Богом стане для нас оазисом, відпочинком і тоді наша душа зможе заспокоїтися в Господі.

«І прибув Амалик, і воював з Ізраїлем у Рефідімі. І сказав Мойсей до Ісуса: Вибери нам людей, і вийди воюю з Амаликом. Узавтра я стану на верхів'ї гори, а Божа палиця буде в моїй руці. І зробив Ісус, як сказав йому Мойсей, щоб воювати з Амаликом. А Мойсей, Аарон та Хур вийшли на верхів'я гори. І сталося, коли Мойсей підіймав свої руки, то перемагав Ізраїль, а коли руки його опускались, то перемагав Амалик. А руки Мойсєві стали тяжкі. І взяли вони каменя, і поклали під ним. І сів він на ньому, а Аарон та Хур підтримували руки йому, один із цього боку, а один із того. І були його руки сталі аж до заходу сонця. І переміг Ісус Амалика й народ його вістрял меч» (Вих. 17:8-13).

Складна ситуація склалася в стані народу Божого. До всіх проблем додалися ще й амаликитяни, які почали війну з Ізраїлем. У цих складних обставинах Мойсей постає перед нами як великий і сильний муж молитви. З'ясувалося, що результат битви залежав не стільки від Ісуса Навина і його помічників, скільки від того, в якому положенні були руки Мойсея. Коли руки його були підняті – Ізраїль перемагав. Коли ставали важкі й опускались – приходила поразка.

Підняті руки – це символ молитви. Апостол Павло писав: «Отож хочу я, щоб мужі чинили молитви на кожному місці, підіймаючи чисті руки без гніву та сумніву» (1 Тим. 2:8). Багато текстів Нового Заповіту закликають нас до молитви. У Нагірній проповіді Ісус наголосив: «Просіть, і буде вам дано, шукайте – і знайдете, стукайте – і відчинять вам: бо кожен, хто просить, одержує, хто шукає, знаходить, а хто стукає – відчинять йому».

І ще Він сказав: «І все, чого ви в молитві попросите з вірою, то одержите» (Мт. 21:22). Це дуже цінна обітниця для нас. Євангеліє від Луки 18:1 навчає: «... треба молитися завжди і не занепадати духом».

Ісус не просто вчив про молитву, Він Сам – неперевершений приклад і зразок молитовника. Коли Він проповідував, навколо завжди збиралося багато людей, і Він чинив чудеса і зцілення. Але потім Він ішов у пустинні місця, щоб молитися. Перш ніж вибрати Собі учнів, Ісус воює ніч провів у молитві.

Здавалося б, в Ісуса, Божого Сина, було найменше в цьому потреби, але Він відкрив секрет переможного служіння і секрет при-

Підняті руки – символ молитви

Михайло Мокієнко

Єпископ Дніпропетровської області

де молитов не вистачає. З того часу вона почала ще більш ревно молитися. І вся сім'я була навірена до Господа завдяки молитвам матері. Молитва – це велика сила.

А як буває в нашому житті? Наші руки підняті чи, може, вони опускаються? Чому вони безсилі? Наша сила в нашому Господі!

Можливо, хтось, починаючи служіння був повний сили, завжди активний, його руки завжди були підняті в молитві. А сьогодні ситуація змінилася і руки опустилися, сили міліють. Таке буває, але в нас є джерело сили.

Один з проповідників розповідав, що в служінні Орала Робертса була сильна криза, він закрився в номері готелю і нікого до себе не впускав. Його переживання були дуже глибокі і сильні, і ті, хто завжди був поряд, попросили Біллі Грема допомогти. Бог використав Біллі Грема, щоб Робертс знову повернувся до свого служіння.

Це дуже важливо – щоб біля нас завжди були Хур і Аарон. Рейнхард Бонке говорив, що не хоче бути купкою попелу, яка тліє для Господа, але хоче бути вогнем, який горить. Наше покликання – бути вогнем, горіти і не згорати. «Нарешті, мої брати, зміцняйтеся Господом та могутністю сили Його!» (Еф. 6:10), бо наша боротьба проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злих. Це не просто вечірня прогулянка, це боротьба, і Господь приготував для нас Свою зброю – зброю новозаповітного воїна. І тоді «Бог миру потопче незабаром сатану під ваші ноги».

Якщо Ісус проводив стільки часу в молитві, якщо Павло не соромився просити людей молитися за нього, щоб Бог відкрив двері для проповіді Євангелія, то в нас сьогодні альтернативи немає. Молитва, Слово Боже, братерське спілкування, єдність – це фундаментальні новозаповітні речі в побудові життя Божого.

ПОШУК

«І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду, і став би в виломі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, та Я не знайшов!» (Єз. 22:30).

Павло Федорук

Старший пресвітер АР Крим

ми гордимось, Господь каже: ти не сам, у Мене таких багато. Коли в нас опускаються руки, Господь знову каже: ти не сам. У Бога є тисячі, але Він шукає одного. Він робить Свою справу через побудову відносин з кожним конкретно. Господь шукає в нас те, що Йому потрібно. Не гордість і не зневіра, але того, щоб ти сказав: «Я і дім мій будемо служити Господу».

Ми вважаємо, що один в полі не воїн, нам, щоб розпочати якусь служіння, потрібна команда. А Господь каже: дайте Мені одного. Того, хто стане на гору. А потім Я знайду ще одного, який стане поруч, потім ще одного, щоб тримати меч на полі бою. Господь по одному знаходить кожного і ставить їх на місця і таким чином робить Свою велику справу.

Ще один важливий момент. Бог каже, що шукав Він. Ми звикли, що ми шукаємо Бога. Але згадайте найперше питання, яке Бог задав людині. Бог створив все – природу, тварин і людину – вінець Свого творця. І ось настає час, коли Він запитує: «Адаме, де ти?». Він втратив того, кого створив для любові, з ким мав спілкування і кого огорнув турботою. Він, всевидячий і всемогутній Бог, Який все бачить і знає, Якому не потрібні радники, каже: Я не бачу тебе там, де ти повинен бути. Він у процесі пошуку.

Ісус Христос прийшов, щоб знайти те, що загинуло. Він і сьогодні в процесі пошуку. То хто кого шукає – ми Його чи Він нас? Можливо, ми іноді не чуємо Його голосу, коли Він каже: «Де ти?», тому що дуже зайняті іншими справами. Чому так трапляється, що Бог, Який шукає людину, і людина, яка шукає Бога, не можуть іноді зустрітися?

Ми часто шукаємо Бога з якимись своїми бажаннями, шукаємо Бога, Який би погодився робити те, що ми хочемо Йому запропонувати. Який буде робити те, чого ми бажаємо. Так, Біблія говорить, щоб ми відкривали свої бажання перед Богом. Але Бог

шукає людину, яка тоді, коли Бог її знайде, скаже: «Що накажеш мені робити?».

Коли Савл зустрівся з Богом по дорозі в Дамаск, він не шукав Бога, не перебував в молитві, не постив, навпаки – він займався переслідуванням християн, і в цей момент його знайшов Бог. Думаю, кожен з нас хотів би такої зустрічі. Павло писав потім, що Бог з'явився Кифі і всім, «а по всіх Він з'явився й мені, мов якому недородкові. Я бо найменший з апостолів, що негідний зватися апостолом, бо я переслідував був Божу Церкву» (1 Кор. 15:8-9). Бог знайшов чоловіка, який після зустрічі з Ним сказав: «Що накажеш мені робити?». Бог знайшов апостолів після того, як вони розгубилися після Його смерті – кого по дорозі в Еммаус, кого на березі озера...

Ми часто озираємося на всі боки і нарікаємо: «Чому саме я? Є ж інші». А Ісус зупиняє Свій погляд на Петрові і каже: «Ні, це між Мною і тобою. Чи любиш ти Мене? Я знайшов тебе, Мені потрібен саме ти».

Бог у процесі пошуку, Він і сьогодні шукає того одного, хто побачить пролом у сім'ях, у церквах чи ще десь. Того, хто стане в проломі і займеться відновленням стіни своєю молитвою, своєю чіткою позицією в Слові Божому, щоб ця стіна стала міцною і щоб Господь прославився.

Сумними словами закінчується цей текст. Бог сказав: «Я шукав і не знайшов». Дозвольмо Богові знайти нас.

Постав ковчег Господній на місце

«І принесли Господнього ковчега, і поставили його на місці його серед намету, що для нього поставив Давид. І приніс Давид цілопалення перед Господнім лицем та жертву мирну» (2 Сам. 6:17).

Ростислав Радчук

Євангеліст

Ковчег завжди мав величезне значення в народі Божому, бо до нього приходили люди за порадою. Але сини Ілія хоча й служили перед Господнім лицем, були людьми негідними. Ілію про все розповідали, але він замість того, щоб усунути їх від служіння, трошки їх пожурив. Чому ти, батьку, малодушний відносно своїх синів? Ти ж надав перевагу синам, а не служінню.

Ілія пишно спостерігав за ковчегом і знав його силу, та сини його не йшли його дорогою. Коли филистимляни напали на Ізраїль, вони захопили ковчег, і він певний час простояв в капищі Дагона. Але коли їх вразила моровиця, вони вирішили: відправимо ковчег на його місце. Де ж його місце?

Здавалося, ковчег повинен був принести благословення. Але благословення не було. Филистимляни поставили ковчег на нову колісницю, поруч поклали ящик з золотими речами і відправили на поля. П'ятеро князів филистимських здалека спостерігали – куди ж прибуде ковчег? Ковчег Господній зупинився на полях Бет-Шемешу. У Бет-Шемеші люди дозволили собі заглянути до ковчега, і Бог покарав їх за це, бо вони не мали права цього робити. Є помазання священника, царя, а є помазання рядових членів. Филистимляни виявилися благочестивішими за тих людей, бо вони не робили цього. І поразив Господь 60 тисяч і 70 чоловік. Потім 20 років ковчег перебував на полі Авіадава. Саул за час свого царювання не прагнув, щоб ковчег був у місті, де він жив. Йому це було байдуже.

Настали часи царювання Давида, і в його серці виникла думка повернути ковчег Господній. Але коли Давид побачив, що Господь поразив Уззу за те, що той торкнувся ковчега, коли той нахилився, він перелякався і сказав: «Як увійде до мене Господній ковчег?». І Давид залишив ковчег в іншому місці.

Через три місяці до Давида прийшли посланці – очевидно, ті, хто спостерігав за ковчегом, і кажуть: «Господь благословив дім Овед-Едома та все, що його, ради ковчега Божого». Ми іноді щось інвестуємо для того, щоб отримати прибуток, щось будемо і продаємо, ведемо розрахунки, плануємо короткотермінові і довготермінові проекти. А тут за три місяці Бог так благословив все, що було в того чоловіка, що Давид захотів отримати такі ж благословення і повернути ковчег на його місце. Він прочитав, як Бог заповідав нести Свого ковчега, і зробив все так, як потрібно.

Давид приносив жертву Богові через кожні шість кроків, і так від Гефи до Єрусалима всі 40 кілометрів. Йому потрібно було зробити шість тисяч зупинок для того, щоб принести ковчег, і на кожній він приносив жертву.

Для чого, Давиде, таке марнотратство? Давид знав ціну Божого благословення. Він платив ціну за Божий ковчег. Ковчег Господній повинен стояти на своєму місці.

Ми сьогодні дуже мало часу приділяємо Слову Божому, а це життя і благословення, яке Бог хоче нам дати. Постав ковчег Господній на його місце, якщо сьогодні він не на місці.

ДУШЕОПІКУНСТВО СЛУЖИТЕЛЯ

Сергій Вітюков

Закони поразки

Скільки розділень, конфліктів і неправдивих лідерів-самозванців породила саме малодушність лідера! Мова не йде про жорстокість і грубість, зрозумійте правильно. Але всі люди, помазані Духом Божим, були безкомпромісними незалежно від того, хто і що про них думав. Одна з найстрашніших речей, які поражають церкву, — це компроміси. У розумі, в поведінці, в ченні і діях. Я знаю, як важко сповідити заборони комусь говорити, напоумляти вчасно і невчасно, але часто це єдиний шлях до майбутніх благословень і миру.

(Закінчення на 6-й стор.)

Неправильний старт, або Не потрапити в ціль...

Я навчався в загальноосвітній школі, і мені здавалося, що час зупинився на місці. Як довго тягнуться роки. Якраз тоді довелося почути від людини старшого віку, що життя таке коротке, так мало вдалося досягнути... От якби все повторити спочатку.

Мене, хлопчика, зацікавило: «Невже 60-70 років замало, щоб реалізувати свої плани, завершити бажані справи?».

З того часу минули роки... Тепер я знаю важливу істину – земне життя складається всього лиш з трьох днів. Це вчора, сьогодні і завтра. Вчора – це все життя дотепер, яке промайнуло, як один день. Сьогодні – це день, у який ми з вами живемо. А завтра – це все життя попереду, і пройде воно, ніби один день. Як встигнути завершити все за ці умовні три дні?

доволі. Передвиборні програми, бюлетені, нескінченні слова дикторів радіо та телебачення... Можна потонути в морі інформації. Проте багато людей продовжують жити безцільно.

Кожен християнин повинен зробити важливі кроки в духовному житті. Перший – це покавання, примирення з Богом. Далі – водне хрещення, членство в Церкві Христовій. Наступний крок – прийняття Святого Духа. На жаль, на цьому багато зупиняються. Але існує ще один крок – відкриття Бога на свою долю. Тобто те, ким бачить мене Господь в майбутньому. Тоді я знатиму свою найвищу ціль – Його волю про мене.

Хтось гарно сказав, що ціль – це наступний пункт призначення, до якого ми довго йдемо. Це нове місто для мандрівника, в яке він мріяв потрапити. Але, окрім цілі, існує таке поняття, як курс.

Курс можна порівняти з дорогою того ж мандрівника. З цієї простої арифметики видно, наскільки важливо знати ціль, щоб мати правильний курс. Життя мільйонів людей схоже на безкінечне кружляння на місці – без цілі, без курсу. І саме такі люди в кінці пройденого шляху благають про повторення всього спочатку.

Як визначити ціль? Що потрібно врахувати при цьому? Найперше – старт, нашу відправну точку. Усіх нас Господь покликав у різному віці. І старт євангельського життя у кожного свій. Для того, щоб правильно визначитися з початком, потрібно ознайомитися з тим, що говорить Біблія саме для нашого віку. А в Писанні для кожної пори життя є своє Слово. Недобре, коли старша людина, котра щойно покалася, досліджує, що говорить Біблія для молоді, а своє упускає. Тоді стартувати вона може не з того

місця. Відповідно, і ціль, і курс будуть неправильні.

Наступний етап пов'язаний з особливими роздумами. Беруться до уваги чинники, які впливають на кінцевий результат. Це покликання, бажання, здібність і обов'язково зовнішнє свідчення. Скажімо, якщо ви бачите себе в майбутньому євангелістом чи пастором, то не завадить поцікавитися думкою людей збоку. Це можуть бути служителі, близькі люди, ті, які об'єктивно здатні оцінити ваші можливості щодо поставленої цілі. Коли ваші бажання, покликання, здібність і зовнішнє свідчення збігаються – можна обережно говорити про вибрану ціль в житті. Чому обережно? Має пройти ще певний проміжок часу, щоб остаточно впевнитися.

Коли вибрана ціль, рекомендовано розбити її досягнення на певні етапи. Що я маю досягнути через п'ять років? Через десять? Так краще корегувати сам процес. Молодим людям особливо рекомендувати ставити ціль на кожен поточний рік. Що саме вивчити зі Слова Божого, скільки скласти проповідей, що досягнути у сфері дисциплінування, у навчанні тощо. Добре записати все на листок паперу і наприкінці року підвести підсумок. Можливо, ви досягнете наміченого на 30-40 відсотків, але, повірте, без поставленої конкретної цілі ви не будете мати й таких результатів.

Правильно визначені ціль і курс допомагають у прийнятті рішень. Не секрет, що кожного дня, якщо не години, ми приймаємо певні рішення. Деякі досить важливі і стосуються дуже особистого, наприклад, влаштування сімейного життя. Немало молодих людей не можуть прийняти рішення з однієї простої причини – вони не знають чіткого курсу свого життя і не впевнені, наскільки інший супутник зможе їм допомогти.

Коли є конкретна ціль, набагато легше визначитися з навчанням, роботою, веденням бізнесу. Методом порівняння і виключення ми відкидаємо варіанти, котрі здатні звернути нас з правильного маршруту.

Нерідко від окремих людей можна

почути: «Наша ціль – досягнути Царства, бути спасеним». Це непогано, та в цих словах є певна обмеженість. У Царстві Божому бути добре, але там існують і звання! Апостол Павло не ставив ціль, яку ставлять сьогодні деякі віруючі: «Господи, хочу хоч біля порогу Твого дому бути...» Натомість він сказав: «Я прагну до мети, до найвищого звання в Христі Ісусі» (Фил. 3:14) Найвище звання в Христі – це благородна і конкретна ціль.

Отож ви хочете стати пастором. Ціль добра, тим більше, що Слово Боже заохочує до цього служіння. Але серед пасторів трапляються байдужі, інертні, такі, що недбало виконують своє служіння. А є такі, яких варто і треба наслідувати. Тобто важлива не лише ціль, важлива якість того, до чого ви прагнете. Для цього потрібно наполегливо працювати, докладати неабияких зусиль, але воно того варте.

Мені довелося чути твердження, що не потрібно нічого загадувати наперед, мовляв, хай Дух Святий веде. Не знаю чи є щось далі від істини, ніж така заява. У апостолів була конкретна ціль, яку поставив перед ними Вчитель. У Павла була ціль. У Самого Христа була конкретна ціль. Святий Дух веде цілеспрямованих людей!

Поширена ще одна неправильна думка: ціль виправдовує засоби. Влучну відповідь на неї можна знайти в одній поезії Євгена Євтушенка (дозволимо собі її перекласти):

**Коли бездумно йдеш до цілі,
Мов по сходах, по тілах,
То зупинись! Забувши Бога,
В свій гріб ти забиваєш цвях!**

Що стається, коли в житті немає цілі? Медицина фіксує різні психологічні розлади, депресивні стани у людей віком 40-50 років. У людей, які, здебільшого, або не ставили, або не досягнули цілі. До речі, одне з визначень гріха, звучить так: не потрапити в ціль...

Невже без цілі я можу стати потенційним грішником? Нехай відповідь кожен чесно дасть собі сам.

Віктор Вознюк.
Пастор.

Як стати доброю свекрухою і невісткою? Яке воно – молитовне серце? Як навчитися коритися – і людям, і Богові? І яка насправді ціна чесотної жінки? На такого роду запитання варто знати відповідь усім християнкам. І ці відповіді шукали на сестринській конференції, що проходила 14 березня в церкві християн віри євангельської «Вєфіль» у Кривому Розі.

Ми ще раз переконалися, що зібрані з волі Господа – така прекрасна атмосфера Його присутності охоплювала всіх, хто переступав поріг дому молитви.

Звернення пастора однієї з місцевих церков Костянтина Мельника зворушило наші серця. Пастор прикликав на нас Боже благословення і нагадав, що жінка – справжня дорожчинність не лише для Бога, а й для свого чоловіка. «Божу благодать може принести в сім'ю лише жінка, яка знає Бога, яка є народженням згори Божим творінням». І далі закликав сестер подивитися на себе у світлі Божого Слова і самій собі відповісти на питання: чи є я благословенням для чоловіка, дітей, для свого оточення.

Ольга Трюхан, відповідальна за сестринське служіння в Дніпропетровській області, поділилася своїми міркуваннями про те, якою свекрухою чи невісткою закликає нас бути Господь. За основу своїх роздумів вона взяла Книгу Рут, а також власний досвід, бо є вже і свекрухою, і тещею. І запропонувала уявити, як могла скластися доля Рут, якби Ноомі постійно дорікала їй, що не так варить, не так пере і взагалі все робить не так. Треба поводитися мудро, щоб кожна невістка могла сказати своїй свекрусі: «Твій народ буде моїм народом, твій Бог буде моїм Богом».

«Прийміть свою невістку як подарунок від Бога, як дочку, і вона стане для вас таким благословенням, яким стала Рут для Ноомі», – заклікала с. Ольга.

Лідія Іванченко з Миколаївської області, відповідальна за сестринське служіння по центральному регіону, нагадала про необхідність постійно перебувати на хвилі Святого Духа, у молитовному стані, у постійному єднанні з Господом. А для цього треба мати молитовне серце. Що це за серце? Воно не повинно бути запеклим, лукавим, невірним, гордовитим і подвійним, але постійно наповнюватися Словом Божим, бути чистим, а для цього здатним прощати іншим і каятися самому, дбати за репутацію перед Богом, а не перед людьми, наповнюватися любов'ю і радістю в Дусі Святому.

«Молитовне серце – це серце чисте, яке, наповнене

Про справжню дорожчинність

«Все, що дихає, хай Господа хвалить!»

силою Божою, вміє прощати, радіти і любити», – підсумувала сестра Лідія.

Галина Черняк з Івано-Франківська, відповідальна на

так, а не інакше.

Коритися треба не обставинам, а Богові, Який стоїть над обставинами, якими б складними вони не вигля-

Невістка – це подарунок від Бога, впевнена Ольга Трюхан

дали. І пам'ятати, що покора – це те, що дозволяє реалізуватися Божому плану для нашого життя.

Визначити ціну чесотної жінки з 31-го розділу Приповістей Соломона, а також з'ясувати, які уроки з її життя може взяти для себе сучасна християнка, спробувала авторка цих рядків. Наскільки це вдалося – судити учасницям

конференції. До речі, вони всі як одна переконані, що такі спільності для сестер треба проводити регулярно, – це прекрасна школа практичного християнства.

Насамкінець щиро дякуємо пастору церкви «Вєфіль» Віктору Степанченку і його дружині Людмилі, а також відповідальній за обласне сестринське служіння Ользі Трюхан – за прекрасну організацію конференції, за милу серцю атмосферу Святої присутності, за гостинність і привітність, за натхненний спів групи прославлення; єпископу Дніпропетровської області Михайлу Мокієнку – за сприяння й активну допомогу в організації сестринської спільності. А пастору церкви селища Глеюватки, що на околиці Кривого Рога, Анатолію Трюхану – за чудові квіти, які отримала в дарунок кожна учасниця конференції.

Хай Бог ясно благословить вас, дорогі друзі, за ваші справді християнські серця, наповнені Божою любов'ю і бажанням творити добро.

Людмила Бендус.

Івано-Франківськ – Кривий Ріг.

СВЯТА ПОКОРА

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЄ України

Закінчення. Поч. на 1-й стор.
Коритися треба в страху. Бо можна і з користі. Не покоруся – не дадуть. І не раз люди вдають покірних, бо користь мають. Всередині бунт, а він гне свою голову, як билина в полі.

Нині дух непокори і противлення діє особливо сильно. І в нашому братстві також. Він не ходить голяком, не показує роги. Він ходить в гарних одягах, під виглядом святості й особливої унікальності.

Але Духа не підробити. Дух покори – це альтернатива духу противлення! У Посланні до ефесян Павло нагадує, що Христу впокоритися все. Отець Небесний все впокорити Синови, Він поставив Ісуса найвище за все – за голову Церкви. Бог підіймає покірливих, і Він хоче підняти нас.

Бог має владу і силу скрутити нас в баранийчій ріг, упокорити всіх так, що коліна будуть тремтіти, як у Валтасара, лице побідне і мову замкне. Але Бог не хоче діяти таким методом. Він показує: ось дорога до висоти. Як компенсація людського бунту, на землю прийшов Той, хто став новим Адамом. Старий Адам, наш прабатько, збунтувався проти Бога і втратив спадок, але прийшов другий Адам. Який був покірний навіть до смерті, і то смерті хресної. Бунт людський був пригашений не мечем і вогнем, а приходом з неба покірного Сина. І пророк Ісаї каже, що Він, як вієця, був ведений на заковлення. А нам дай трохи влади – і вже так важко коритися. Але ж покора подобається Богові!

«І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись проживали за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних...» (Еф. 2:1-2). Нехай цей дух, який працює у неслухняних, а інший переклад називає його духом противлення, ніколи не знайде місця в наших серцях. Коріться один одному у Христовому страху. Покора – найкраща риса в характері Ісуса Христа. Вона проявилася на небі, коли стався перший бунт. І Він сказав: «Ось, Отче, Я йду, іду добровільно».

Згадаймо жнива. Усіх об'єднує ідея зібрати врожай. Чоловіки беруть косу і йдуть косити, жінки збирають. Хтось в'яже, хтось їжу і воду підносить, бо робітники голодні і спрагнені. Усі слухають один одного, бо їх об'єднала ідея, ціль.

У нас із вами прекрасна ціль. Ми будемо

будівлю Божу, яка стоятиме навіки. Це не наші дома, це Церква Христова. Ця ідея має нас об'єднати, і не думаймо, хто вищий, а хто нижчий. Нас має об'єднати ідея. Не всі будуть будувати стіну, бо хто їм тоді подасть цеглу і розчин? Хто підключить електрику і приготує їжу? Усі об'єднані ідеєю збудувати дім, і всі виконують свою працю. Незважаючи на те, хто який ранг має і яку позицію займає.

Христос вас і мене покликав до тієї славної будівлі. Ми ще Бога не знали, а Він нас у Христі Ісусі посадив на небесних місцях заради Свого Сина. Слава Йому! Ми повинні розуміти цінність Божого поклику і дорожити ним. І тому в цій славній ідеї маємо свідомо покоритися один одному.

Ми будемо. Неемія теж будував, але він не клав цеглу, він керував. Одні сміття носили, аж потімилася, ті склали каміння, а ті меч тримали, але вся команда відбудовувала мури єрусалимські, щоб відновити силу і міць Ізраїлю.

Коріться один одному. Де покора, там Божий Дух буде нас наповнювати. А Він нам дуже потрібний. Можливо, ми з вами – ті люди, які гальмують злиття Святого Духа на Україну. Хотілося б, щоб так не було, але серце відчуває, що ми винні. Бо коли ми піддаємося благодаті Божій і Духу Божому, то плоть менше себе показує, а вона хоче гордитися і звеличуватися.

Ісус показав нам приклад, коли омив ноги учням. Він не заводив обряд омиття, а показав покору в служінні. Бо можна ноги омити, а потім обсудити брата. Ми не розуміємо, що Ісус показав нам приклад.

Хто такий Петро? Якби хоч якийсь депутат, а то – звичайний рибак, а Ісус перед ним схилювся. Іван і Яків – такі добренькі, хочуть обабіч Ісуса сидіти. Три роки вчитися – і не зрозуміти!

Дуже боюся, щоб ми, будучи пасторами і служителями, інших навчаючи, самі ходили,

немов зі стержнем. Не біймося зігнутися! Ісус зігнувся, і в нас нічого не трісне і не зламається. Бо прийде день, і нас зламують на суді. Років 40 тому брат Пейсті висловив чудову думку про те, що учні до П'ятидесятниці були апостолами, творили чудеса, але не були переламані. Хліб не можна їсти, поки його не переламують, тільки тоді він має цінність. Спробуйте сьогодні переламати талановитих людей, і вам відразу кажуть: «Ти хто такий? Нащо нам такий союз, у нас Господь діє».

Він може діяти, але як будете так багато говорити, то Він відступить. Ми повинні пам'ятати, що Бог гордим противиться, а благодать дає покірливим. Слово «попора» в словнику Даля пояснюється на прикладі дикого коня. На ньому їхати не будеш, до воза не запряжеш, бо він всю упряж порве. Це ми були такими дикими, брикали, скакали, і грива стирчала. Іноді дивись на віруючого – ніби й віруючий, а грива стирчить. І на цього коня накидають аркани, один за одним, аж поки він не втихомириться. Це означає «вгамувати коня». Поки його не впокорять, до плуга не пускають, бо все потрощить і поб'є.

У церкві такі люди роблять тільки руйні. Але найгірше – коли служитель Божий

несмирнений, як той кінь. Не рвимо упряж! Покорімся! Це добровільний акт моєї волі. Я хочу служити братам, бути в братстві, тому що це братство створив Ісус Христос. Не я, не брати, не єпископи. Воно не куплене за золото, срібло чи євро, його створив Ісус Христос. І Він запитає за ці зухвалі речі.

Іноді нас прориває, але це плоть рве. Дикість нічим не прикриєш. Поки його не чіпаєш, він – як наречена до шлюбу, але як тільки йому наступлять на ніготь, так брикне, що все порве.

Як важко учням було це зрозуміти. Вони не могли собі уявити, щоб Той, за Ким люди топилися, стоїть зв'язаний. Напевне, вони чекали чуда, чекали, що Він порве ті шнурки. Але ні. Вони не розуміли, бо це дві різні вагові категорії: Агнець Божий і не переламаний учень. Тому вони й зневірилися і розсіялися. І Христос мусив сказати: «О, безумні й запеклого серця, щоб повірити всьому, про що сповіщали Пророки!». Він стояв, щоб Його судили. Якби Він не впокорив Себе, не дав покласти на голову тернового вінка, ми були б жертвами пекла. Але Ісус Себе впокорив, щоб нам, бунтарям, простити і дати все нове в Христі Ісусі.

Ми народжені згори діти Божі, і нам потрібно зростати в Його характері, у Божій благодаті. Усяка добра справа, якщо ми не впокоримося, буде марною. Ми можемо займати високі посади, але якщо не зможемо зігнутися і послухати, то все марно. Страх Господній – це запобіжник. Це початок мудрості, і він дає нам сигнал, де коритися правді, а де дістати меч і відсікти гниль у церкві. Відсікти людину, яка розносить ці зарази мікроби.

Коли на небі стався бунт, третя частина ангелів піддалася. Нехай би наше братство ніколи не підпало під дію таких духів. Моя молитва і благання до Бога – щоб на наше братство в Україні зійшла особлива благодать, яка би нас змінювала і робила подібними до Христа. Не варто оглядатися на Європу. Нас має тягнути в Новий Єрусалим, звідки прийде Той, Кому дана всяка влада на небі і на землі. Вірю, що багато з нас будуть там – ті, хто покоровся Богові, покоровся Слову і один одному. Не тому, що його хтось гнув, а тому, що вибрав це свідомо, бо це єдина дорога до небес. Не може бути жених смиренний, а наречена буйна. Буйність ніколи не буде

оправдана жодними духовними діями.

В одній церкві поклався циган і почав пророкувати. Пастор заборонив йому. Циган покоровся і замовк, бо духи пророці коряться пророкам. Він не протестував, не відділявся, а покоровся тому, хто має в церкві владу. Ми робимо велику помилку, коли хочемо самі за себе воювати.

Через деякий час туди приїхали брати, які також пророкували, і Господь промовив до служителя: «Чому ти закрив Мої уста?». Пастор підійшов до того цигана і попросив пробачення.

Пресвітер має велике право в церкві. Ми не повинні бути солодкими, щоб нас хотіли з'їсти, але й не повинні бути гіркими, щоб нас бажали виплюнути. Ми повинні знати, коли вжити меч, а коли схилитися і пожити ноги. Заради миру, але в страху Господньому.

Перед нами служіння і дорога. Не забуваймо ж девізу нашої конференції: «Коріться один одному». Святий Дух хоче наповнити Свою церкву. Як той голуб, що спочив на Ісусі, Він хоче спочити в наших церквах. Але Він спочине там, де є покора перед Богом, перед Словом. Ми часто вдаємо, що живемо за Писанням, але ми ще не були на серйозному «рентгені», ми часом високої думки про себе. Позбудьмося цього. «Ось Іду скоро, і заплата Моя зі Мною і хто перемагає – сяде зі Мною не престолі найвище, туди, де диявол хотів сісти». Там місце смиренним і покірливим серцям.

Даймо місце Духу Святому, нехай Він нас змінює і перероджує. Не залишаймося такими, як рік тому, ставаймо кращими, мудрішими, смиреннішими, не наслідуймо Шевченкове: «Караюсь, мучусь, але не каюсь». Не будьмо такими, бо ті, хто має всередині стержень непокори, не ввійдуть в Царство Боже. Краще покортися з убогими, аніж ділити здобич з тими, хто себе підносить. Дух противлення не від Бога, а саме він хоче зруйнувати справу Божу в Україні під виглядом боротьби за святість.

Хай Бог нас збереже від таких речей. Смиренним належить влада на небі, вони будуть судити світ, їм готуються нове небо і нова земля. Я молюся, щоб братство України, помножене в багатьох разів, там, на небі, вічно славлю Агнца Божого, Який смирів Себе аж до смерті хресної, щоб нам дати владу і нетлінне насліддя на небесах.

«І сказав змії до жінки: Умерти не вмире! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви істи, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло» (Бут. 3:4-5).

«Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, то й утече він від вас» (Як. 4:7).

Акцент нашої конференції зроблено на слові «попора». Згідно з тлумачним словником, коритися – це значить ставати залежним від когось або чогось. Яків наказує всім нам коритися Богу. Люди розуміють покору Богу як щось залежне від Нього, мовляв, Бог великий, а я маленький, і що Він захоче, те зі мною і зробить. Як Бог дасть, так і буде, і думають, що в цьому покора.

Але коритися Богу – означає бути підпорядкованим тій системі духовних координат, які Бог дав для людини, і для служителя в тому числі. Свою систему має і диявол, і він також бажає, щоб людина була йому покірна. Система Божих координат – це те, що призначено для кожного з нас, служителів, Бог.

Розрізняють соціальну систему координат. Павло пише: «Хочу ж я, щоб ви знали, що всякому чоловікові голова Христос, а жінці голова чоловік, голова ж Христос Бог» (1 Кор. 11:3). Це Боже підпорядкування. Кажуть, Божа система підпорядкування – це сувора вертикаль, а диявольська система – горизонталь. Божа система – це: жінка – чоловік – Христос – Бог. А щодо спасіння: людина (жінка, чоловік) – Посередник Христос – Бог.

Відносно нашого духовного зростання в Тілі Христовому є своя вертикаль. Людина, яка хоче зростати духовно, не може бути поза Тілом, а в Тілі передбачається підпорядкування, тому що там Голова – Ісус Христос. А це передбачає покору. Бо що було б, якби тіло не корилося голові?

Протилежним до покори є таке явище, як бунт. В основі всякого бунту, всіх революцій лежить благородна ідея прагнення до рівності. Немає більш благородного мотиву для бунту, аніж стати рівним. Бунти в сім'ї і поділення також виникають на основі рівності. На расовому, етнічному і навіть на рівні деяких держав усі конфлікти виникають на прагненні до рівності.

На рівні Бог – людина ця ідея звучить також. Натхненником та ідеологом її є диявол. Він втілює її з того часу, як вона запаморочила його диявольську голову. Повернімося в Едемський сад. Там відбувалася розмова

– диявол своїм шепотом сіяв сумнів у серце Адама і Єви. «А чи справді то так? Чи так Бог сказав?». Цей обманщик вмів дозовано давати неправду, він вмів давати 99 відсотків правди і лише один – неправди, щоб у результаті повернути істину в протилежний бік. Сказав він: «Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви істи, ваші очі розкриються і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло».

Що означає – стати, немов Бог? Стати Йому рівним. Це ідея рівності. В Єви шлунок від голоду не бурчав, але її захопила ідея – дерево дає знання, ми будемо знати щось, чого досі не знали. Тобто станемо рівні Богу. Це був тихий бунт проти Бога. Диявол посів в людське серце ідею рівності, хоча в людське ество її заклад ще Бог, бо Він вільно спілкувався з людьми.

У Каїна бунт виявився більш відкрито. Чому він розгнівався і підняв руку на свого брата? Він хотів рівності. Якби його жертва була прийнята нарівні з жертвою Авеля, такої реакції не було б.

Минав час, і думки людей стали злі в усякий час. Але коли води потопу залили землю, коли загинуло все, що дихало, – від людини і до худоби, окрім тих, що були в ковчезі, бунтарський дух не втиснувся. Більше того, він став сильнішим. Коли люди задумали збудувати башту аж до небес, щоб залишити по собі видимий слід і зрівнятися з Богом, це був вже масовий бунт. Ця ідея зробила людей настільки монолітними, що Сам Бог заявив, що вони не відступляться від неї. Він втрутився, і будівництво припинилося, але не припинився бунт.

В Ісаї 14:14 читаємо: «Ти ж сказав був у серці своєму: Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престолу свого і сяду я на горі збори богів, на кінцях північних, підіймусь понад гори хмар, уподібнюсь Всевишньому!». Це так звана ода головного бунтаря, бо всі теологи сходяться на тому, що тут йдеться про занапащеного ангела, якого Бог скинув. Вавилонська вежа планувалася до небес, а він захотів поставити свого престолу вище зір і стати подібним Всевишньому. Це та ідея рівності, яка захопила його від самого початку, коли він ще був серед Божих ангелів.

Ця ідея живе в людях, і вона дуже популярна. Ідея стати рівним Богові захоплює. Ворог і досі продовжує розпалювати її, рухати далі. Уся історія людства побудована на бунтах та ідеї рівності. Намагалися зрівняти в правах всіх, у тому числі й чоловіків та жінок – щоб вони разом могли і на тракторі

Система Божих координат

Микола Синюк
Єпископ ЦХВЄ України

працювати, і асфальт на дорозі кидати в оранжевих жилетах.

Але ж Бог створив чоловіка і жінку не рівними, а різними. Таким був задум Божий. Та плани ворога інші, і він продовжує втілювати свою ідею рівності, пристосовуючись до часу. І сьогодні він хоче осіб з перевернутим розумом – двох чоловіків або двох жінок, які забули про закон Господній, приврятивши до нормальної сім'ї, зробити рівними. В Америці між нормальною сім'єю і сім'єю з гомосексуалістів вже поставили знак рівності.

У світі це нормальні речі, і мало хто цьому дивується, це ж демократія. Але дияволу мало того, що робиться у світі, він шукає шляхи, щоб цю ідею рівності протягнути в Церкву. У Норвегії нещодавно рукопоклали на єпископа жінку. Гаразд, можливо, у них так це прийнято, така теологія. Та страшно те, що ця жінка відкрито декларує свою нетрадиційну орієнтацію. І це в Лютеранській Церкві. Чому таке можливо? А тому, що пастори перебувають на дотації в державі, отримують непоганий зарплату, мають пенсійне забезпечення і не сушать голову над тим, де взяти кошти, щоб збудувати дім молитви. Там за все платить держава, і вони йдуть на такі страшні компроміси.

Ціль диявола – порівняти церкву і світ, поставити між ними знак рівності. І якщо в минулому служителі з різних конфесій могли перебувати в одній камері, то таке сьогодні не проходить. Ціль диявола – не протистояти церкві, а зробити її ручною, керованою, приврятивши до світу.

Є дві крайності. Перша – у церкві має бути всюдозволеність. Служителі Божі, які справді люблять Бога всім серцем, навіть не задумуються, який душок зачепив їх на свій гачок. У церкві має бути затишно, зручно, нормально всім, у тому числі і гіршіну. Друга крайність більш витончена і полягає в тому, що наша церква (лютеранська, п'ятидесятницька тощо) – найкраща і якщо інші церкви не будуть такими, з такими ж розуміннями, поняттями, традиціями і формами, то я не маю з ними нічого спільного.

Немає двох однакових людей на землі, це лише олов'яні солдатки однакові за всіма параметрами. Бог нас створив різними, зробив так, як Йому забажалося, але диявол шукає для всіх рівності. Чому в церквах іноді буває, що за якусь дрібницю вцепилися – і постає проблема, яка затягується на роки. І ми навіть не підозрюємо, що перебуваємо в покори ворога душі людської, який хоче рівняти всіх. Сьогодні багато хто дозволяє собі казати: а хто він такий? Ну і що, що пастор чи єпископ. Ми не гірші, ми такі самі люди, як і вони. Це ідея диявола, бо його ідея горизонтальна. Слово Господнє каже: «Противтесь дияволу». Сьогодні деякі служителі так противляться дияволу, що це викликає в диявола великий регіт.

Противитися – означає вийти з диявольської системи координат і перейти в Божу. А Божа система передбачає підпорядкування. Система диявола – всі рівні, всі багаті, всі процвітають, не хворіють і живуть в гарних домах. Бог же сказав, що будуть бідні посеред народу, щоб Мені випробувати тебе. Божа система цінностей передбачає не рівність, а підпорядкування. Але ця ідея – будете, як боги – живе в людях, у тому числі і в християнах, бо людині завжди хотілося бути вищою.

Бог знає про це. На які висоти Він нас підняв! Але чого це Йому коштувало? Того, що з висот небесних мав на землю зійти Син Божий Ісус. «Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної...

Тому й Бог повищив Його та дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:8).

Ісус Христос, Син Божий, зійшов на землю, щоб ми могли стати на одному рівні, щоб могли подивитися Йому в очі. Закхей сидів на смоківці, а Ісус сказав: Закхео, зійди, стань на рівні Христа, подивися в очі Божому Сину.

Ми легко коримося людині, від якої залежить наше майбутнє. Бо розуміємо, що за цим щось стоїть. Але коли потрібно покоритися людині, над якою ми маємо владу, буває дуже складно. Та Христос постраждав за нас, залишивши нам приклад, щоб ми йшли по Його слідах. Сила наша в покорі один одному.

Син Божий з вершини слави, з божественної позиції спустився до землі і прийняв образ людини. Гірше того – став, як раб, і був знівечений гірше всякої людини. Не так просто було Сину Божому зійти на землю і опинитися в Гетсиманському саду. Не так просто, будучи Богом, зносити плювки в лице, пообі і насмішки. Радій, Царю Юдейський! Ми знаємо, яку Він мав силу. Він дав, що міг би вмовити Отця послати більше 12 легіонів ангелів. Але Він Сам Себе впокорив – не Моя, Отче воля, а Твоя хай буде. Самому себе впокорити – ось у чому сила.

А згадаймо Наамана. Чи слухав би він ту єврейську полонянку, якби не хвороба? Він, воєначальник, на царському рівні намагався вирішити проблему. Його відправили до пророка, а там став на порозі слуга, раб, і наавав сім разів зануритися в Йордані. Думаете, легко йому було послухатися? У нього проказа з-під мундира вилізала, і він мусив послухатися слугу.

Коритися один одному потрібно в страху Божому, а не тому, що така ситуація, не тому, що мене щось змушує. Я корюся брату і розумію, що перебуваю в Тілі Ісуса Христа. Я підкорюся тим, кого Бог поставив. Ось у чому сила, бо це Божа система, а вона передбачає покору. Якщо ти хочеш рости, здобути авторитет – служи, будь покірним. Хай допоможе нам Дух Святий зрозуміти, до чого кличе нас Господь.

(Закінчення. Поч. на 3-й стор.)

Закон лідерства

На закон, про який далі піде мова, я натрапив років 20-25 тому. Як правило, вчення з практики не виводиться, але я спочатку з ним стикнувся, а вже потім знайшов його в Біблії. Тоді я був керівником молоді. На одному з зібрань я навчав їх – навіть не молоді, а підлітків. Саме в ті часи почали приїжджати до нас іноземці, привозячи різні вчення.

І от підійшов до мене один брат, і з ним було ще кілька осіб, і сказав, що далі служіння проведуть вони. Я закінчив свою проповідь, сів, і вони почали говорити. Те, чого вони вчили, виглядало дуже дивним. На мій страх, вони звернулися до підлітків і почали закликати їх виходити, щоб прийняти силу. «У ваших руках буде вогонь, ви підете до хворих і будете виганяти нечистих духів, uzдоровлювати...» А перед цим вони через покладання рук намагалися передати силу реальній чаклунці. І я подумав, що коли в них немає відчуття, що щось тут неправильно, щось несумісне з Богом, то які вони помазанці? Адже Дух Божий дає духовне відчуття. Вони поклали на чаклунку руки і наказали їй іти далі і звільняти інших. А в церкві їй якраз заборонили діяти.

І от вони закликають підлітків виходити наперед. Я розумів, що це духовна річ, знав, що не можна підставляти голову під різні руки, як і покладати руки на різні голови. Покладання рук – це особлива сила, особливе благословення, і Біблія говорить, що це потрібно робити обережно. Тоді я був тільки початківцем у справах проповіді і розгубився.

Молодь шуміла, усі були готові приймати цю силу, а мене охопив жах. Я був наляканий. Усі почали молитися, і я також – тихесенько, у душі. Почав питати: «Боже, що мені робити? Мені страшно за цих дітей. Я не можу до кінця розібратися, але чиниться щось страшне і результат буде плачевний. Вони погоджуються на це духовне єднання, а я відчуваю свою відповідальність за це. Брат, який їх привів, прекрасний адміністратор, але не досвідчена духовно людина, проте він старший наді мною. Боже, я боюся за цю молоді, що мені робити?». І коли я так кричав в душі до Бога, Він запитав: «Хто ти тут?». Я розумів, що Він запитує, чи усвідомлюю я свою позицію тут, у цей момент. «Хто ти тут?». Я автоматично відповів, що, за благословенням церкви і Божим благословенням, я – керівник. Бог запитав: «Чи не хотів би ти зараз цю свою позицію віддати Мені?». Я навіть відсунувся з того місця, де стояв на колінах, і сказав: «Боже, це моя позиція, яку дали мені Ти і церква, але я зараз добровільно віддаю її Тобі».

Далі сталося те, що для мене довгий час було великим питанням. Біля мене стояв один єфіоп, з Африки, йому передали дуже багато сили (потім в нього було багато проблем через це). Наступним був я. І коли вони підійшли до мене з піднятими руками, протягом двох хвилин вони не могли їх на мене покласти... Їх натхнення спадало, і шум в залі також. Закінчилося все тим, що вони опустили руки і, переглядаючись один з одним, не знали, що далі робити. Якось ніяково закінчилася молитва, піднялися розгублена молоді, що це більше розгублені гості. Вони швидко попопрощалися і пішли. Ніхто нічого не зрозумів, але я зрозумів, що натрапив на дуже сильний закон лідерства.

Одна з великих проблем, яку я порушую серед лідерів-слов'ян, – це комплекс пасторської неповноцінності. Смирнення – це сила, це добре, але відмова від того, чим нас наділив Бог, – це злочин. Коли ми говоримо синові: «Я помилився, вибач мені», – це нормально, це правильно визнавати свої помилки. Але це не означає, що син повинен мені сісти на голову, тому що в мене є слабкості. Нормально, коли ми визнаємо свої помилки перед людьми, перед церквою, але відмова від своєї позиції – це злочин, поки ми тут поставлені бути пастором.

Одного разу я запитав у Бога: «Як мені поєднати авторитет, який Ти мені дав, і смирення? Навчи мене, щоб я не загордився і не плував ці речі». І Бог відповів мені через Послання Павла до римлян 1:1 «Павло, раб Ісуса Христа, покликаний апостол, вибраний для звіщення Євангелія Божого». Павло каже, що перед Богом він

Коли переможені сильні

раб, а для людей – апостол, до того ж вибраний. І я зрозумів дуже просту формулу: перед Богом я повинен сотні разів померти, але коли я стою на місці, яке мені визначив Бог, я повинен бути апостолом з усіма наслідками, що витікають з цього, – авторитетом, відповідальністю, обов'язками і смиренням.

Іноді ми це плутаємо. Ми буваємо рабами перед людьми. Кажуть, ката робить жертва, а свавільних – малодушність лідерів.

Що сьогодні найбільше вражає сильних в Божому народі

Першим номером я б назвав виснаженість, або спустошеність. Ми працюємо на межі. Ми настільки сильно турбуємося про інших, що забуваємо про себе. Іноді наша душа – це найбільш занедбане, що є в нашому служінні. Іноді за криком людей ми не чуємо стогону власної душі, аж поки вона не зламається і не захворіє. Біблія навчає пильнувати і себе, і отару.

Одного разу мене запросили читати лекцію для світських психотерапевтів. Я спочатку вагався, а потім подумав: а чому б не піти? Це було спілкування на досить високому рівні. Для того, щоб зрозуміти, про що вони говорять, я прийшов на день раніше. Мені довелося сильно напружуватися, тому що вони послуговувалися своєю термінологією. Вони говорили дуже розумні фрази. Але я ніколи раніше не бачив таку масу людей, які б потребували консультації для своєї душі. Боюся, що іноді це можна побачити і в церкві.

Ми, служителі, іноді, як загані, бігаємо за всіма, суміщаємо посади і діячів, і інших служителів. Найголовніше завдання служителів – представляти людей Богу і Бога – людям. На пасторському семінарі я попросив присутніх поставити три знаки оклику червоною ручкою, а потім написати одну фразу: «Більше 90% служіння в моїй церкві можуть зробити інші краще за мене». Розвивайте їх, і це дасть вам більше можливості працювати зі своєю душею.

Друге, що часто спустошує і призводить до кризи, хвороб, проблем, падіння, поразки служителів, – це його сім'я. На жаль, у нас збереглася тенденція минулого, коли служитель мусив бути так званим «суперменом». Він повинен був бути добрим виробничником, багатодітним і гарним батьком, служителем на всіх служіннях – на братерських, членських і т. д. І до того ж ще й іноді піклуватися про свою душу. Але він не міг це виконати. Якщо він був добрим служителем, професійним виробничником, то, як правило, він занедбував або свою сім'ю,

або свою душу, а найчастіше – і те й інше.

Наші душі тихо стогнуть, а проблеми кричать. Душі стогнуть, стогнуть, аж поки врешті не замовкнуть, а ми намагаємося потім витиснути щось там, де нічого немає, тому що туди нічого не сяяло. Що збирати, якщо не сяяло? Де брати, якщо не клали?

Зона сірого – зона повної поразки

Страшну руйнівну силу мають і компроміси. Згадайте – Ізраїль йде по пустині. Попереду земля Балака. Балак розуміє, що перемогти цей народ неможливо, і закликає Валаама проклясти його, він розуміє, що воювати з цим народом можна лише духовною зброєю, а не фізичною. Валаам благословляє раз, і другий, і третій. Бо «немає нечестивого в Ізраїлі, немає заклятого в Ізраїлі, немає чаклунства, тому він непереможний».

Балак розсердився на Валаама і не дав йому подарунків, але той залишився в нього і сказав: «Хочеш, я навчу тебе, як перемогти цей народ без меча і без зброї? Ти не воюй з ними, бо програєш. Ти товаришуй з ними, і тоді вони програють». Не потрібно воювати зі святим народом. Ти дружи з ним, розмий кордони між святим і грішним, між чистим і нечистим, між язичницьким і праведним, і тоді сам Бог поразить його, а ти будеш тільки спостерігати за цією поразкою.

Тактика світу і диявола сьогодні – не воюй з церквою, а дружи з нею. Коли будуть знищені ці кордони, церква піде на компроміс, і нечистий ввійде в Божий народ. І тоді Сам Бог виступить проти нечестя в них.

Скільки речей, які раніше були перепорою між чистим і нечистим, праведним і неправедним, сьогодні розмився: у піснях, в музиці, в зовнішності, у чім завгодно. Ми не знаємо, де праве, а де ліве. Діти наші заплуталися, де правда, а де брехня, де чорне, а де біле. Сьогодні стає дуже багато сірого. Зона сірого – це зона повної поразки.

У Коринті стався страшний випадок – розпуста. Але Павла обурило навіть не цей факт, а те, що церква на це не зреагувала. Але якщо чистий живе серед нечистого комфортно, то який же ти тоді чистий? Не встоїть нечестивий в зібранні праведних.

Наскільки грішникам комфортно в церкві, настільки церква пішла на компроміс. Якщо є закваска, то все тісто квасне. Сильні слабнуть, а слабкі падають. Якщо церква не реагує на відкритий гріх, то він стає закваскою і буде квасити все. Бог поставив нас насторожі в Церкві Христовій. А страж стоїть зі зброєю, і йому іноді доводиться атакувати. Іноді

меч показати, іноді твердість, а іноді й безкомпромісність.

Зона нашої сім'ї

Якщо відверто запитати ваших дітей, хто старший у вашому домі, яку відповідь вони дадуть? Маленьких дітей, які ще не знайомі з богослов'ям і не знають, як правильно відповідати. Коли в одній сім'ї я запитав у чотирирічної дівчинки, хто головний у їхньому домі, вона автоматично відповіла: «Я». За нею йшла мама, потім сестричка, а вже потім тато. І я повірив цій дівчинці. Устами дитини говорить істина.

А один брат на запитання, як у нього справи, відповів: «Як можуть бути справи в солдата, над яким сім генералів?». У нього з дружиною шестеро доньок.

Мова не йде про жорстокість, насилля чи грубість, мова про те, що чоловік – священик, він той, хто повинен керувати. А якщо ми віддали цю позицію, то хтось її захопить і цю зброю спрямує проти нас.

Ми повинні розуміти, наскільки Бог рахується з авторитетом, яким Він Сам нас і наділив. Мої діти це дуже добре знають. Перш ніж піти до школи, вони просять благословити їх, бо знають, що це працює. Звичайно, я не кажу, що, наприклад, дружина, повинна завжди бездумно покорятися. Ми не безгрішні і не всемогутні. Ми звичайні, смертні люди і не вихваляємо себе, а лише визнаємо те, що дав Бог, – помазання, звання і позицію. Ми повинні знати, хто ми є. Як диявол спокушав Ісуса? Мовляв, якщо Ти є Тим, Ким є... І Єву він так спокушував: будеш, як Бог. Але ж вона вже була образом і подобою Божою!

Якщо ми в якійсь сфері не знаємо, хто ми у Божій благодаті, у Божому помазанні і покликанні, то це сфера для особливої атаки диявола. Поки ми не навчимося говорити: «Так, Господи, перед Тобою я раб, але коли я став на це місце, я – апостол». Ми потребуємо звільнення від несміливості і нерішучості, бо Бог не дав нам духа страху, але духа сили, любові і самовладання. Несміливість, страх, переляк, малодушність – це не Божий Дух і навіть не смирення. Смирення – це не принижувати себе, це величати Того, Хто гідний хвали. Так, Господи, я є те, що є за благодаттю Твоею, але без Твоїєї благодаті я ніщо, тому вся слава Тобі, якщо в мені є щось добре. Ось що таке смирення.

Ще один приклад. До мене прийшли брати з кількох церков і кажуть, що в них є подружжя, які вже на межі розлучення, вони разом не живуть, лише офіційно вважаються сім'єю. І попросили попрацювати з ними три дні. Мені нікуди було діватися, але я був трохи збентежений – ну що я буду з ними говорити? Але в душі відчув, що повинен це зробити.

Пастор зробив оголошення, закликаючи на семінар тих, у кого сім'я на межі розлучення, і я подумав – хто після такого оголошення прийде. І заспокоївся. Але зал був майже повний. Вони визнали, що опинилися на межі розлучення. А це вже момент покаятися і усвідомлення. Не пам'ятаю тему першої проповіді, думаю, я читав мораль. І внутрішньо шукав голосу Божого, Божої мудрості. Бо вони сиділи сумні і пригнічені на відстані один від одного, і це було дуже важко. Моя дружина також там була, вона сиділа і молилася, але до кінця проповіді опускала голову все нижче і нижче, бо відчувала – не спрацює.

Аж раптом Дух Божий почав говорити з моїм серцем. Я рідко говорю: «Бог мені сказав», але тоді міг так сказати. Це було настільки чітко: «У їхніх сім'ях проблеми, тому що голови сімей скинули Мій авторитет над собою, щоб Я не царював над ними». Боже Слово завжди вчасно потрапляє в ціль. Перед тим я читав півтори години проповідь, а вирішальною була одна фраза. «Бог сказав, що ви скинули Його як Голову, скинули Його авторитет з себе як з чоловіка». Потім я коротко пояснив їм, що це означає, і закликав тих, хто скинув авторитет Бога як Голови і почав говорити: «Це моя сім'я, мої статки, мій бізнес», – вийти вперед для покаятися і відновити заповіт зі Своєю Головою, тому що це корінь їхніх сімейних проблем. Відсотків 60 чоловіків вийшли, плачучи, наперед. Вони ридали перед Богом в покаванні.

Коли плачуть жінки – це зворушливо, коли плачуть жінки і чоловіки – це сильно, а коли ридують чоловіки – це приголомшливо, надзвичайно. Кільки хвилин тому вони були такі озлоблені, а зараз просто розбиті Божою силою, Божим Словом. Та молитва тривала десь близько години.

А далі сталося те, що за 28 років свого служіння бачив лише двічі – вони пішли в зал, а з ними йшла Божа Слава. Їх жінки без жодного слова почали плакати і ридати. Деякі попадали на коліна і, обіймаючи своїх чоловіків за ноги, кричали: «Пробач, бо я нечестива дружина». До цього до неї приходив чоловік зі своїми немочами, а тепер його немочі були покриті Божою Славою і він став Божим образом для своєї сім'ї і відновив заповіт зі своєю Главою.

Це було сильне служіння. Решту днів ми з дружиною могли насолоджуватися, спостерігаючи за цими прекрасними парами, які переживали свій другий медовий місяць.

І остання думка. Давид був мужем по серцю Бога не тому, що був досконалим. На мою думку, у нього була риса, яка зачіпала Боже серце. Знаєте, у чому секрет його царювання? Він завжди говорив Богові: «Господи, Ти – Цар Ізраїлю». Коли євреї сказали Богу: «Не царюй над нами», а Давид, ставши царем, сказав: «Боже, царюй наді мною і над Ізраїлем». Тільки Давид міг віддати царювання над Ізраїлем в Божі руки, тому що в нього були ці повноваження. Я не можу за вашого старшого єпископа віддати його авторитет, це його позиція. Моя дружина не може зробити це за мене. Я не можу це зробити за вас, а ваші члени церкви не можуть це зробити за вас. Ми всі стоїмо в позиції влади, авторитету. І моє побажання – не виходьте зі свого дому, своєї молитовної кімнати, не скажуйте: «Боже, Ти Глава моєї сім'ї, мого бізнесу, Глава церкви, в якій Ти поставив мене на якийсь час служити». Нехай це буде не просто форма, а внутрішня позиція, внутрішній крик, внутрішній заповіт. І знаєте, що станеться? Ваша справа ніколи не програве. Тому, що Він – Цар царів, що переміг усе, Йому дана всяка влада.

7 березня відомий нью-йоркський пастор Давид Вілкерсон опублікував повідомлення про лихоліття грандіозних масштабів, що гряде на землю. Аналогічним чином Бог промовив до Давида перед терактом 11 вересня 2001 року. За шість тижнів до теракту він отримав попередження від Бога і відмінив всю церковну діяльність для молитви і покаяння. За ніч до нападу Давид відчув заклик зайнятися приготуванням бутербродів, і церква всю ніч займалася цим. Коли наступного ранку літаки впали на вежі, церква змогла надати службам допомогу робочою силою і їжею.

Повідомлення про лихо, що ось-ось гряде, було розміщене на персональному блозі Вілкерсона і на його сайті, а також розіслане через список його розсилань. Пропонуємо вашій увазі переклад цього повідомлення.

Святий Дух спонукав мене розіслати термінові повідомлення по всьому світу: на землю гряде руйнівне лихо, і навіть найбільші праведники будуть тремтіти. Те, з чим ми зіткнулися, – це не криза і не занепад економіки; ми – під Божим гнівом. Бог судить гріхи Америки та інших народів. Він руйнує підвалини світу.

Пророк Єремія звертався до нечестивого Ізраїлю: «Так говорить Господь: Ось готую лихе проти вас – верніться ж ви кожен з дороги своєї лихої і поліпшіть дороги свої й свої вчинки! Та вони від-

ВАРТО ЗАДУМАТИСЯ

Давид Вілкерсон попереджає про величезну катастрофу

казали: «Пропало! Бо ми будемо ходити за своїми думками, і кожен робитиме згідно з упертістю серця свого!» (Єр. 18:11-12).

У 10-му псалмі Давид попереджає: «Він спустить дощем на безбожних горюче вугілля, вогонь, і сірку, і вітер гарячий – це частка їхньої чаші. Бо Господь справедливий, кохає Він правду – праведний бачить обличчя Його» ((Пс. 10:6-7).

Що мають робити праведники? Перш за все передаю вам практичне слово, яке отримав як пораду для себе самого. Якщо це можливо, запасіться продуктами на 30 днів, а також предметами першої необхідності. У більшості міст продовольчі магазини спустошуються за годину при появі перших ознак біди.

У нас є два можливі варіанти для духовної реакції, про що також читаємо в 10-му псалмі. Ми можемо «відлітати на гору, немов птахи» (вірш 4), тобто втікати, рятуватися. Або твердо стояти на тому, що «Господь у святій Своїм храмі, Господь

– престол Його на небесах, бачать очі Його, повіки Його випробовують людських синів!» і «я надіюсь на Господа» (вірш 1).

Я скажу своїй душі: немає потреби ховатися. Це Божа праведна робота. Я буду споглядати на свого Господа, Який з любов'ю пильнує за кожним моїм кроком, і вірити, що Він визволить Своїх людей навіть при усіляких пожежах, бідах, лихах, випробуваннях і переживаннях.

І ось що Дух Святий говорить моєму серцю про мою власну духовну реакцію на прийдешнє лихо: стій – і побачиш спасіння Господнє. «Не бійтеся! Стійте і побачите спасіння Господа, що вчинить вам сьогодні... Господь буде воювати за вас, а ви мовчіть!» (Вих. 14:13-14.)

Це позиція віри перед лицем відчаю. Що мав робити Ізраїль на березі Червоного моря? Міг Божий народ висушити море або вирівняти гору? Боротися з цілою армією, будучи беззбройним? Його становище виглядало жакливим. І в цей мо-

мент прийшло слово від Господа: «Не бійтеся. Це час спасіння. Ви станете свідками краху підвалин світової сили. Я буду стояти за вас. Зберігайте спокій, стійте на місці і дивіться, як Я дію».

Ми можемо бути в трепеті деякий час, але ті, хто дійсно знає Боже Слово, будуть підбадьорені силою Духа Святого. Ми будемо занурюватися у надприродний спокій, який стане великим свідченням для охоплених жахом мас.

Я не знаю, коли все це станеться, але знаю, що скоро. Чиніть з цим повідомленням на свій розсуд. Хай Бог благословить вас.

У Христі,

Давид Вілкерсон.

(Продовження. Поч. у №3 (54) за 2009 р.)

«Так нехай же світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі» (Мт. 5:16).

Продовжуючи публікації про роль засобів масової інформації у суспільному служінні Церкви і формуванні її образу в очах невіруючих людей, розглянемо кризові ситуації, коли з певних причин журналісти виходять на «дорогу війни» щодо нашої Церкви. Іноді трапляється, що місцеві газети або телеканали пишуть і говорять про християнські церкви негативну або недостовірну інформацію. Як правильно реагувати у таких випадках і як поводитися, якщо журналісти мають підстави для такого роду публікацій на нашу адресу?

Сутність медіа доволі проста. Бо журналісти – це лише люди, які:

- у шукають матеріал для цікавої статті;
- у шукають причини конфліктів, винних (бо люди завжди хочуть побачити когось, хто винен в усіх їхніх проблемах);
- у представляють результати суспільству (задовольняють цю потребу);
- у діють під впливом суспільства, власних ідеологій та думок;
- у надають перевагу негативним новинам.

З журналістами краще дружити, ніж сваритися. Але це не означає дати їм можливість вислізти нам на голову.

Що таке криза і як на неї реагувати?

Звичайно, у кожній церковній спільноті, як і в кожній сім'ї, є моменти напруження, стаються конфлікти або незалежні від нас неприємні події. Саме за цим пильнують всі журналісти, бо сенсації і скандали – те, що найбільше приваблює читача. Тому проблема, яка сталася в будь-якій церкві, їх зацікавить набагато швидше, ніж роки соціальної роботи і допомоги, яку християни надають місцевим жителям.

Криза в церкві – це відхилення від нормального

Церква і мас-медіа:

ВИКЛИКИ І МОЖЛИВОСТІ

Засоби масової інформації сьогодні кидають виклик Церкві. Чи готова вона гідно прийняти його і дати відповідь?

(звичного) її функціонування. Подія, пов'язана прямо чи непрямо з церквою, її членами, діяльністю, яка негативно впливає на її репутацію.

Як показує життя, жодна організація не може вберегтися від криз. Кризи виникають навіть в досконало сформованих структурах. Але якщо якась проблема чи скандал потрапили на шпальти газет чи в телевізійні сюжети новин – це не тільки наша справа, це справа публічна. І тут потрібно мати особливу мудрість, щоби правильно зреагувати на це.

Засоби масової інформації і далі лишаються четвертою владою, яка має дуже потужний вплив на свідомість людей. Однак будь-яка інформація чинить вплив не одразу (тому одне негативне повідомлення в пресі ще не треба розглядати як кризу і не варто одразу вимагати спростувань).

у до кожної кризової ситуації можна підготуватися.

у виникнення кризової ситуації можна передбачити.

у навіть у найважчих ситуаціях найголовніше – комунікація, спілкування.

Найгірше, що ми можемо зробити під час кризових ситуацій, – відмовити журналістам у коментарі. Звичайно, від імені церкви мають говорити тільки священнослужителі (пресвітери) або уповноважена ним особа. А вся інформація, яку повідомляємо пресі, має бути узгоджена на рівні церковного керівництва.

Чи мовчання – золото?

Ось приклад. У місцевій пресі з'являється наступне повідомлення: «Пастор Н. привласнив 100 000 дол., які були пожертвою канадської спільноти. Гроші були призначені на будівництво церкви. Священник Н. купив собі нове авто».

Церква відповідає: «Без коментарів».

ЗМІ вважають: вони не поспішають зі з'ясуванням цієї справи.

Громадськість робить висновки: немає диму без вогню. Навпевно, вони щось приховують. Покривають свого лідера. Значить, винен!

І навіть якщо священник Н. не брав ці гроші, ніхто нам не повірить, а за церквою може закріпитися репутація фінансової піраміди, де збільшення людей потрібне тільки заради зростання десятин. На жаль, негативні стереотипи в нашому суспільстві ще досить швидко поширюються.

Отже, коли в мас-медіа поширюється спотворена, недостовірна інформація, найкраще вжити заходів для того, щоби пояснити офі-

ційну позицію Церкви щодо тих чи інших подій.

Як спілкуватися з журналістами у ситуації кризи?

1. Реагувати швидко. Якщо журналісти звертаються за коментарем в офіс церкви, уповноважена особа повинна дати необхідні коментарі і пояснення. Буде набагато гірше, коли журналісти «зловлять» іншу, непередбачену особу, або їхній матеріал вийде без коментаря з вашого боку.

2. Будьте відкриті у ставленні до представників ЗМІ – хоча в такий період завжди не вистачає часу, але дуже важливо, щоб хтось підтримував контакти з мас-медіа, навіть коли «всі зайняті».

3. Повідомлення «одним голосом» – від імені церкви має говорити тільки одна особа, уповноважена керівництвом.

4. Подбайте про свій образ – висловіть журналістам турботу, щирість та бажання допомогти у створенні якісного і достовірного матеріалу. Якщо вони будуть бачити відкритість з вашого боку і бажання розібратися з конфліктною ситуацією, довіра до всієї церкви також буде зростати.

5. Не обманюйте! 95% редакцій більше обурює брехню, ніж сама криза. Навіть неприємну правду краще сказати самим, ніж чекати, поки це зробить хтось недоброзичливий. Чесність і прозорість з нашого боку сприятимуть позитивному ставленню журналістів.

6. Стаючись перед людьми, покажіть, що ви добре володієте ситуацією.

Появу негативних статей доведеться пояснювати і в церкві, щоб люди розуміли, що відбувається, і назовні – про це нас будуть питати партнери, представники влади, неврівноважені родичі, знайомі і журналісти. Підготувавши вичерпні відповіді щодо конфліктних питань, намагайтеся поводитися щиро та впевнено, зберігати нейтральну позицію і стримувати емоції.

7. Не вживайте «церковної мови», якщо даєте коментар для світських мас-медіа. Ваша позиція має бути чіткою і зрозумілою стороннім людям.

8. Не сваріться з журналістами, навіть коли вони помиляються. Журналісти дуже не люблять залишатися в програвші.

Ось приклад. Один відомий пастор харизматичної церкви дуже любив сваритися з журналістами і кілька разів позивався до суду проти них. Тепер журналісти дуже не люблять цього пастора і всі негативні новини про нього дуже швидко й охоче поширюють. Спрацьовує принцип «корпоративної етики».

9. Надавайте інформацію регулярно, причому тільки перевірену інформацію.

Якщо у вас появилася додаткова інформація на тему, якою цікавляться журналісти, ви можете самі зателефонувати їм або надіслати повідомлення до редакції. Так вони будуть бачити, що ви самі зацікавлені у співпраці.

10. Контролюйте та заперечуйте плітки.

Саме плітки найчастіше стають причиною скандальних публікацій. Тому цю проблему найкраще викоринувати з самого початку.

Криза – це нові можливості

Експерти завжди називають кризові ситуації піком можливостей для організації. Для церкви це також актуально. Чи часто газети й телебачення звертаються до нас за коментарями, беруть інтерв'ю, розповідають про нашу діяльність? Як правило, ні. Тож коли журналісти хочуть почути сенсацію і нарешті готові звернутись до нас по інтерв'ю або коментар, ми можемо використати цю «небезпечну зброю» – мас-медіа – у мирних цілях, для проголошення Доброї Новини. Адже саме це – головна мета нашої співпраці з засобами масової інформації.

Q Q Q

Декілька фактів, які у своїй статті «Інформаційне фіаско сучасної церкви» згадає пастор церкви Добрих Перемін із Маріуполя Геннадій Мохненко:

1. На початку 80-х років у США частка працівників, зайнятих обробкою інформації, становила 45%. До 2000 р. фахівці прогнозували збільшення цього показника до 70%.

Питання: Який відсоток служителів наших церков працює в інформаційних службах?

2. За деякими даними, 1996 року витрати на підготовку до інформаційних кампаній в США становили два мільярди доларів США. У 2005 р. – 18 мільярдів.

Питання: Який відсоток бюджету середньостатистичної церкви спрямований на виробництво інформації (видання газет, буклетів про діяльність церкви, створення інформаційних сайтів тощо) як найпотужнішого чинника, що впливає на суспільні процеси?

3. Сьогодні у світі найактивнішим чином ведуться нові розробки і дослідження в галузі інформатики. Їх мета – створення так званої інформаційної супермагістралі, якогось найпотужнішого міжнародного інформаційного середовища.

Питання: Яка ситуація в офісах християнських церков і місій? Наскільки серйозно ведеться робота для того, щоб євангельське Слово не опинилося на узбіччі інформаційних магістралей сьогодення і майбутнього?

Олена Кулігіна.
РІСУ.

НАРАДИ

27 березня в домі молитви християн віри євангельської на вул. Скобелівській у Харкові проходила обласна пасторська нарада. Такі зустрічі у Харківському обласному об'єднанні — річ звична. Помолитися разом, поспілкуватися у дружній обстановці, обговорити важливі питання практичного життя своїх громад, отримати підтримку і пораду найкраще на спільнотах людей, об'єднаних одною вірою і спільним бажанням вірно служити Господу.

ЖЕРТВА СПІЛЬНОТИ

Характерною особливістю була присутність на першій частині наради дружин пасторів. І це цілком зрозуміло — на їхні плечі лягає значна частина пасторської ноші, і хто, як не вони, повинні дбати про міцний тил у сім'ях служителів.

Старший пресвітер об'єднання церков ХВЕ Харківської області Сергій Циганков наголосив, що основна причина таких нарад — спільне бажання її учасників досягнути єдності в молитві за церкви і всіх служителів. І Господь високо цінує цю жертву спільноти.

Своїми відкриттями зі Слова Божого поділилися пастор Павло Чава і гості — брати з Білорусі Роман Лещенко і Руслан Безкоровайний.

А потім пастори розпочали ділову частину наради, а їхні дружини розмірковували над тим, який зміст вкладає Біблія у поняття «помічниця» — як відомо, саме з ціллю дати Адамові поміч Бог створив нашу праматір Єву.

Отож добру духовну поживу отримали всі учасники наради. А тепер — до праці!

Наш кор.

Харків.

Чому плачуть матері

Учасниці обласної сестринської конференції Тернопільського об'єднання церков християн віри євангельської, що проходила 4 квітня в домі молитви на вул. Довженка в Тернополі, знають, де черпати силу. Адже цьому, власне і була присвячена конференція. Усі промови, пісні, драматичні постановки і проповіді служителів прекрасно доповнювали і розвивали тему.

Розпочалася конференція словами благословення Олексія Яцюка — пастора церкви, яка так гостинно приймала делегатів. Далі відповідальна за сестринське служіння в області Галина Терещенко нагадала, що сьогодні як ніколи треба молитися за дітей — і тих, хто знає Бога, і невірних, які гинуть у тенетах гріховних прив'язаностей. А статистика дуже сумна — Україна посідає перші місця в Європі за рівнем дитячого і юнацького алкоголізму, рівнем поширення СНІДу і ВІЛ-інфекції, а також наркоманії.

Як зберегти чистою і невинною душу дитини і придбати її для Божого Царства? Про це конкретно говорила гостя з Канади Катріна Гуменюк, для якої земля батьків залишається рідною. Зокрема, вона нагадала, що коли ми впустимо цінності сатани у свої очі і вуха, то перестанемо чути голос Духа Святого. Чому інколи виникають такі проблеми з дітьми? Бо світські примани помаленьку проникають у наші домівки. Чи завжди знаємо ми, що дивляться наші діти по телевізору чи Інтернеті? Чи не дозволяємо окультизму вченням і різним сатанинським зображенням

впливати на психіку і самоусвідомлення наших дітей?

Те, як ми практикуємо у сім'ї свою віру, відповідає чи не на всі проблемні питання. Тому повернімо Христа на престол наших сердець, щоб слухати Його голосу щодня і прийняти відповідальність бути жінкою, дружиною, матір'ю, яка до вподоби Богові.

Розповіді Наталі Монстрянської та Оксани Когут яскраво засвідчили істину: Бог має план на життя, спасіння і служіння кожної людини, і ще раз нагадали матерям про непереможну силу їх молитов

КОНФЕРЕНЦІЇ

Відповідей на запитання, винесене в заголовок статті, дуже багато. Причиною можуть бути і радість, і горе. Добре, якщо радість. А якщо серце стискає біль через те, що діти не знають і не хочуть знати про милосердного і люблячого Бога — що робити, де знайти сили для переможного життя?

Бути щасливою матір'ю, тішитися дітьми як благословенням Божим, спадщиною і нагородою від Господа неможливо, коли ти не усвідомлюєш свого статусу помічниці, не є благословенням для чоловіка. Промова гості з Івано-Франківська Людмили Бендус якраз порушила цю важливу для християнського жіноцтва тему.

А підсумував роботу конференції єпископ Тернопільщини Володимир Терещенко. За його словами, ця конференція справді стала особливою, вирізняючись з-поміж багатьох спільнотей,

на яких йому довелося побувати. Уся програма чітко й ясно працювала на єдину ціль — дати матерям відповіді на питання душі, підбадьорити, заохотити і допомогти. Проповідь, побудована на тексті з Євангелія від Івана 20:15-16, промовляла до сердець кожної з нас: чого плачеш, жінко? Господь воскрес! Він вічно живий і може все, тільки віруй.

Тож не сумуймо, дорогі матері, любі сестри! Бо ми знаємо, у Кого віруємо.

Наш кор.

Івано-Франківськ — Тернопіль.

Історія фортеці Ег Морт

Пропливають над землею віки і тисячоліття, але рід людський не так вже сильно змінюється. Люди народжуються, женяться, виховують дітей, помирають... «Що було, воно й буде, і що робилося, буде робитися воно, — і немає нічого нового під сонцем!..» (Екл. 1:9). Але є в деяких людях, що давно померли, одна риса, яка притягує нашу цікавість як альфа і омега їх земного шляху, як відповідь на наше головне запитання. Це — віра, яку апостол назвав «підставою сподіваного, доказом небаченого» (Євр. 11:1).

На півдні Франції, за шість кілометрів від Середземного моря, стоїть маленьке місто-фортеця Ег Морт. Над його червоними черепичними дахами снують стрижи і ластівки, його могутні стіни віддзеркалюються в рожевих лиманах. Багато туристів приїжджають, щоб побачити місто, яке було побудоване як фортеця, але стало знаменитою тюрмою, про яку співається в одній християнській пісні.

Ег Морт народився з волі короля Людовіка IX у 1240 році. Людовік став першим королем Франції, який володів портом, а отже, доступом до Середземного моря, через яке вели найважливіші торговельні шляхи між заходом і сходом.

За тих часів більша частина Франції була розділена між сильними сусідами: Прованс підкорявся священній Римсько-Німецькій імперії, Монпельє був власністю короля Арагона. Людовік IX одержав ці землі від бенедиктського абатства і побудував тут могутню вежу, а також замок, який сьогодні вже не існує. Будівництво каналів, за прохід якими з торговельних суден бралось мито, — теж заслуга

Людовіка IX. Для того, щоб збільшити кількість охочих оселитися в місті-фортеці, король подарував місту привілей «вільного від податків». Спадкоємці Людовіка IX Філіп III Вільний і Філіп IV Прекрасний продовжили його почин, звівши навколо міста фортечні стіни. У ті часи кількість жителів Ег Морта сягала 15 тисяч. Але після апогею фортеці перестала розбудовуватись, бо порт заносило піском. Коли в 1481 році Прованс приєднався до Франції, Марсель замінив Ег Морт, який втратив своє стратегічне значення.

Хрестові походи

Протягом XI і XIII віків було організовано вісім воєнних експедицій, щоб завоювати Святу землю, яка перебувала тоді в руках мусульман. Два останні хрестові походи, які проводив Людовік IX, — в Єгипет (1248 р.) і в Туреччину (1270 р.) почалися з Ег Морта. З 1246 року там збирали екіпірування і продовольчі запаси для єгипетського походу. Щоб зібрати флот, Людовік IX змушений був звернутися за допомогою

до Венеції і Марселя. Для цього походу було зібрано 1800 суден, але з Ег Морта відправлялися в Єгипет лише 38 споряджених кораблів.

Після урочистої меси в храмі у центрі Ег Морта хрестоносці займали свої місця на кораблях і відпливали завойовувати Святу землю. Під час цього походу у квітні 1250 року армія Людовіка IX зазнала поразки в Манзурах, а сам він був захоплений в полон. Звільнений, він залишався до 1254 року в Палестині, де побудував фортецю франків. У 1270 році хрестоносці зібралися в Ег Морті для нової експедиції. Але місто не підготувало для їх прийому ні харчів, ні коштів, і деякі хрестоносці, щоб вижити, почали промишляти піратством. Король, що жив у Сант-Жіль-дю-Гард, повинен був приїхати, щоб навести порядок. Цей похід розпочався 1 липня 1270 року, маючи ціллю захопити Туніс, де Людовік IX захворів і 25 серпня помер.

В'язниця для протестантів

Нантський указ Генріха IV, який 1598 року узаконив протестантизм у Французькому королівстві, відмінив Людовік XIV у 1685 році. Настав час тяжких репресій проти протестантів і їх прихильників. З 1686 року вежа в Ег Морті стала тюрмою для гугенотів, які відмовлялися перейти в католицизм. 1703 року одному з в'язнів цієї зловісної вежі Аврааму Мазелю вдалось організувати втечу для себе і своїх 16 ув'язнених товаришів. Він зробив це, випивавши з вузької бійниці камінь. Інші ув'язнені під час його багатоденної праці співали, щоб приховати шум.

З 1715 року це місце стало спеціальною тюрмою для жінок-протестанток, яких ув'язнили за присутність на релігійних зібраннях чи просто за належність до гугенотів.

Екскурсовод водила нас кам'яним круглим приміщенням з вузькими бійницями і розповідала про те, як жили жінки в цій вежі, призначеній для захисту від зовнішніх ворогів, а тому позбавленій сонячного світла і повітря. Єдиною їжею ув'язнених тут протестанток були чорний хліб і вода. Умови їх життя були дуже важкими, і деякі, не витримавши, здавалися, щоб повернутися до своїх дітей. Інші були звільнені з причини рідкісних помилювань. Екскурсовод показала нам слово, видряпане чимось металевим на кам'яних плитах вежі: «REGISTER» — «витримати», «вистояти».

Марі Дюран, яка, як вважають історики, є авторкою цього напису, кинула до в'язниці зовсім юною, у 19 років, щоб мати вплив на її брата П'єра Дюрана — протестантського пастора. Марі Дюран просиділа у фортеці Ег Морт 38 років і вийшла звідти старою на ті часи жінкою з незламною вірою. У маленькій експозиції при фортеці я бачила портрет Марі Дюран, зроблений на схилі її життя — прекрасне розумне обличчя і загадковий погляд. Вона наче дивиться в невидиме і бачить там щось, сховане від посторонніх очей.

Життя Марі Дюран — дуже яскраве свідчення того, що це невидиме, про яке говорить апостол Павло, існує, і це невидиме — наша віра. Неможливо витримати близько 40 років тюрми, коли від тебе вимагається лише одне «так», — без істинної віри.

Тетяна МАСС.

Ліон, Франція.

До уваги читачів!

Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин» пропонує диски DVD із записом роботи річної звітної конференції Церкви ХВЕ України, що проходила 25-26 березня ц. р. у Києві (комплект — шість дисків).

Звертайтеся до бр. Олега Карп'юка за тел. 8-067 911-03-65.

№ 4 (55) Виходить щомісяця
КВІТЕНЬ 2009 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

**Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ
«Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726